

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 035544 23 Uvp
Sarajevo, 11.10.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilovci Edine, kao predsjednice vijeća, Mahić Samardžić Amele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Pita Minele kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Alpen-Mit“ d.o.o., ulica Visoka glavica bb, Široki Brijeg, zastupan po punomoćniku, Vračić Dejanu, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: V 1348/2019 od 22.11.2019. godine, tužene Vlade Federacije Bosne i Hercegovine, ulica Hamdije Čemerlića broj 2 Sarajevo, u upravnoj stvari sufinansiranja proizvodnje orijentisane izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 035544 19 U od 06.06.2023. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 11.10.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 035544 19 U od 06.06.2023. godine, odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je u cilju zaštite javnog interesa ukinuto izvršno rješenje Federalnog ministarstva poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva, broj: UP-I-05-24/12-504/14 od 22.12.2014. godine, a kojim je tužitelju iz Budžeta Federalnog ministarstva za 2014. godinu za sufinansiranje proizvodnje orijentisane izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda sa teritorije Federacije Bosne i Hercegovine odobrena novčana podrška u iznosu od 59.052,95 KM, za period juli 2014. godine.

Protiv pobijane presude prvostepenog suda tužitelj je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje u kojem ističe da je na osnovu pravosnažnog i izvršnog rješenja od 22.12.2014. godine stekao pravo na predmetnu novčanu podršku, da mu na osnovu tog rješenja nije uplaćena novčana podrška nego je tuženi osporenim rješenjem primjenom člana 261. stav (1) i člana 263. Zakona o upravnom postupku ukinuo rješenje od 22.12.2014. godine na osnovu nadzora federalnog poljoprivrednog inspektora koji je našao da prilikom dodjele predmetnih novčanih sredstava nisu konstatovane veće nepravilnosti u odnosu na Pravilnik o uslovima i načinu ostvarenja novčanih podrški po modelu ostalih vrsta novčanih podrški u poljoprivredi („Službene novine Federacije BiH”, br. 71/14, 89/14 i 106/14), ali da je utvrđeno da je dio proizvodnje plasiran na domaćem tržištu, te da zbog toga što je pravdao prodaju većim brojem otpremnica-računa, kao dokaz predočio analitičke kartice, te račune "građani-kupci" nisu vidljivi niti vjerodostojno dokazani novčani tokovi, kao i da je predmetnim Pravilnikom zloupotrijebljena suština ove poticajne mjere i omogućen nenamjenski utrošak budžetskih sredstava (propisivanjem da se u iznosu od 10% potiče sva proizvedena i prodana količina proizvoda određenih tarifnih brojeva u jednom mjesecu bez obzira da li su isti prodani na domaćem tržištu ili su izvezeni). Dalje navodi da je osporeno rješenje doneseno u izvršenju ranije presude prvostepenog suda bez njegovog učešća u postupku i poštivanja naloga suda iz te

presude, da je izvanredno ukidanje izvršnog rješenja u skladu sa članom 263. ZUP-a poseban institut upravnog postupka, koju treba restriktivno tumačiti i predstavlja radikalnu upravnu mjeru do koje može doći samo uz ispunjenje propisanih uslova, a u osporenom rješenju nije navedeno u čemu se sastoji neposredna opasnost po javnu sigurnost, javni mir i poredak ili javni moral, odnosno u čemu je nastao poremećaj u privredi, zašto je ukidanje izvršnog rješenja bitno za "otklanjanje opasnosti ili zaštitu javnog interesa", na temelju čega je utvrđeno da se to ne bi moglo uspješno otkloniti drugim sredstvima kojima bi se manje diralo u stečena prava, te da je postupajući inspektor, zanemarujući priloženu dokumentaciju i prekoračujući svoja ovlaštenja, tumačio svrhu propisa zaključujući da je na štetu proračuna "zloupotrijebljena suština ove poticajne mjere i omogućen nenamjenski utrošak budžetskih sredstava". Pored navedenog ukazuje i na povredu načela zakonitosti iz člana 4. Zakona o upravnom postupku, kao i člana 142. istog Zakona jer kao prethodno pitanje nije riješeno pitanje zakonitosti rješenja od 22.12.2014. godine, kao i povredu načela materijalne istine i prava na jednakost u postupanju, te ističe da u provedenom postupku nisu dokazane bilo kakve nezakonitosti u odobravanju sredstava, da je nadležni organ imao zakonsko ovlaštenje da propiše kriterije, uslove i način ostvarivanja novčane podrške a zašto se odlučio za formulu iz citiranog Pravilnika znaju stručnjaci iz ove oblasti koji su radili na izradi propisa, a da se po njegovom mišljenju „proizvodnja i prodaja na domaćem tržištu koristi samo kao jedan od parametara za visinu sufinansiranja izvoza većeg od 100.000,00 KM i više na mjesečnoj razini“, tako da je tumačenje ove zahtjevne i složene materije od strane Inspektorata pogrešan i nestručan. Imajući u vidu da su drugim klijentima po modelu podrške isplaćena sredstva, da ovakav način postupanja predstavlja primjer diskriminacije tužitelja od strane tuženog, to predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači tako da tužbu uvaži i osporeno rješenje tuženog poništi, uz naknadu troškova postupka.

Tuženi organ u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke ističe da su razlozi zahtjeva neosnovani i paušalni, te da osporenim aktom nije došlo do povrede federalnog materijalnog zakona i podzakonskog propisa, odnosno da nije došlo do povrede pravila federalnog zakona o postupku.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka iz spisa predmeta proizilazi da je tužitelju rješenjem Federalnog ministarstva poljoprivrede, vodoprivrede i šumarstva, broj: UP-I-05-24/12-5504/14 od 22.12.2014. godine iz Budžeta Federalnog ministarstva za 2014. godinu za sufinansiranje proizvodnje orijentisane izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda sa teritorije Federacije Bosne i Hercegovine odobrena novčana podrška u iznosu od 59.052,95 KM za period juli 2014. godine, pod uslovima i na način opisan dispozitivom tog rješenja, primjenom odgovarajućih odredaba Zakona o novčanim podrškama u poljoprivredi i ruralom razvoju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 42/10), Zakonom o izvršenju budžeta Federacije BiH, kao i Zakona o poljoprivredi („Službene novine Federacije BiH“, broj: 88/07, 4/10, 27/12 i 7/13). Dalje proizilazi da odobrena novčana podrška nije isplaćena tužitelju, da je u izvršenju ranije presude prvostepenog suda od 27.09.2019. godine utvrđeno da je pribavljen akt Federalnog ministarstva finansija u kojem je navedeno da u okviru svojih općih nadležnosti nije nadležno za ocjenu dokaza u postupku utvrđivanja prava, pozivajući se na član 28. stav (2) Zakona o novčanim podrškama u poljoprivredi i ruralnom razvoju, da se ne mijenjaju činjenice navedene u obavijesti Federalne uprave za inspeksijske poslove od 06.07.2015. godine, a koje se odnose na odstupanja i

nelogičnosti u odnosu na smisao ove poticajne mjere, jer je u konkretnom slučaju, cilj i namjera da se sufinansira proizvodnja orijentisana izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda sa teritorije Federacije BiH što je propisano i Pravilnikom kao naziv poticajne mjere, a kao jedini uslov koji klijent mora ispuniti je da ostvari mjesečni izvoz proizvoda određenih tarifnih brojeva direktno ili preko drugog pravnog lica u vrijednosti od 100.000,00 KM za svaki mjesec za koji ostvaruje podršku bez obzira na ukupno proizvedenu i prodatu količinu tih proizvoda, da je Pravilnikom propisano da se u iznosu od 10% potiče sva proizvedena i prodana količina proizvoda određenih tarifnih brojeva u jednom mjesecu bez obzira da li su isti prodani na domaćem tržištu ili su izvezeni, čime je zloupotrijebljena suština ove poticajne mjere i omogućen nenamjenski utrošak budžetskih sredstava, što je suprotno članu 22. stav (1) alineja 7. Zakona o novčanim podrškama u poljoprivredi i ruralnom razvoju u kojem je u okviru Modela ostalih vrsta podrški definisana namjena ove mjere kao sufinansiranje izvoza poljoprivredno-prehrambenih proizvoda, da se u objedinjenom izvještaju Federalne uprave za inspekcijske poslove od 27.07.2015. godine zahtijeva da se za tužitelja odbije isplata poticaja iz razloga što je dio robe plasiran na domaćem tržištu - plaćen putem cesije iz čega nisu vidljivi novčani tokovi, tako da je naknadnim aktom kao izvještaj tuženom Federalna uprava za inspekcijske poslove, kao nadležni organ u kontrolama novčanih podrški, nedvojbeno ukazala na propuste prilikom dodjele novčanih poticaja. Pri tome se nalazi da je rješenje kojim je klijentu odobrena novčana podrška zasnovano na zloupotrebi suštine poticajne mjere čime je omogućen nenamjenski utrošak budžetskih sredstava, a imajući u vidu da je na osnovu zapisnika i izvještaja Komisije za ostale podrške i prezentovane dokumentacije revizorski tim utvrdio da su poticaje izvoza za animalnu proizvodnju ostvarila samo dva preduzeća u ukupnom iznosu od 2.228.750 KM od čega tužitelj 504.514,00 KM po osnovu 12 zahtjeva za period decembar mjesec 2013. do novembar mjesec 2014. godine. Imajući u vidu da je za 2012. i 2013. godinu poticaj za izvoz mesnih proizvoda ostvarilo preduzeće Milkos d.d. Sarajevo, kao i ZDI d.o.o. Široki Brijeg, a da se tužitelj nalazi na istoj adresi (Velika Glavica bb) kao i preduzeće ZDI d.o.o. Široki Brijeg (koji je rješenjem Ministarstva od 29.10.2013. godine brisan iz registra odobrenih izvoznih objekata za obavljanje djelatnosti prerade mesa i izrade proizvoda mesa), kao i da su pravo na navedeni poticaj ostvarivali sve te godine uz uslov „da se u istom proizvodnom pogonu kojeg koriste klijenti proizvelo i iz istog izvezlo proizvoda u vrijednosti od preko 2.000.000,00 KM u 2012. godini“, a u 2014. godini uslov je bio „da se u istom proizvodnom pogonu kojeg koriste klijenti proizvelo i iz istog izvezlo proizvoda u vrijednosti od preko 2.000.000,00 KM u 2013. godini. Ured za reviziju institucija u FBiH je zaključio da su uslovi diskriminirajući jer su sačinjavani na način da ih mogu ostvariti samo određena preduzeća u Federaciji BiH zbog čega se ne može potvrditi opravdanost i transparentnost dodjele navedenih sredstava, da je zbog svega navedenog i činjenice da je tužitelj u konkretnom slučaju ostvario pravo na izuzetno visoku novčanu podršku od ukupno 504.513,84 KM, Federalna uprava za inspekcijske poslove Federalnom ministarstvu dostavila obavijest od 06.07.2015. godine kojom zahtijeva da se radi utvrđenih nepravilnosti i nelogičnosti ne izvrši isplata federalne podrške tužitelju, već da se izvrše dodatne provjere, da je s tim u vezi na 18. sjednici Vlade Federacije BiH, održanoj 20.08.2015. godine, usvojen navedeni objedinjeni izvještaj i donesen zaključak V. broj: 1009/2015 kojim su Federalnom ministarstvu i Federalnoj poljoprivrednoj inspekciji data detaljna zaduženja za dalje postupanje, te odlučeno da se u skladu sa odredbama Zakona o upravnom postupku ukinu sva rješenja za koja je inspekcija utvrdila nepravilnosti prilikom apliciranja (Vlada Federacije BiH je na 31. sjednici održanoj 26.11.2015. godine donijela zaključak V. broj: 1600/2015 kojim je izvršila izmjene tačaka 2. i 3. ranije donesenog zaključka), pa je radi svega navedenog, a imajući u vidu da je rješenje Federalnog ministarstva broj: UP-I-05-24/12-504/14 od 22.12.2014. godine konačno i izvršno u upravnom postupku, Vlada Federacije BiH nakon upozorenja Federalne uprave za inspekcijske poslove zbog nastalih vanrednih okolnosti, u cilju zaštite javnog interesa i sprječavanja nezakonitog korištenja

sredstava Budžeta BiH, po službenoj dužnosti iz razloga što Federalno ministarstvo nema drugostepenog organa, pokrenula upravni postupak i u skladu sa članom 263. Zakona o upravnom postupku, osporenim rješenjem od 17.10.2019. godine ukinula predmetno izvršno rješenje od 22.12.2014. godine. Prvostepeni sud je, po tužbi tužitelja izjavljenoj protiv osporenog rješenja tuženog isto ocijenio pravilnim i na zakonu zasnovanim, pa je pobijanom presudom tužbu tužitelja odbio kao neosnovanu.

Prema predmetnom činjeničnom utvrđenju jasno proizilazi da pobijanom presudom prvostepenog suda nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, radi čega je zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Odredbom člana 263. stav 1. Zakona o upravnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", br. 2/98, 48/99 i 61/22) propisano je da se izvršno rješenje može ukinuti ako je to potrebno radi otklanjanja teške i neposredne opasnosti po život i zdravlje ljudi, javnu sigurnost, javni mir i poredak ili javni moral, ili radi otklanjanja poremećaja u privredi, ako se to ne bi moglo uspješno otkloniti drugim sredstvima, kojima bi se manje diralo u stečena prava. Rješenje se može ukinuti i samo djelimično, u opsegu koliko je neophodno da se opasnost otkloni ili zaštite navedeni javni interesi. Stavom 2. istog člana je regulisano da ako je rješenje donio prvostepeni organ, to rješenje može, u smislu stava 1. tog člana, ukinuti drugostepeni organ, a ako drugostepenog organa nema - odgovarajući organ iz stava 1. člana 261. ovog zakona. Član 261. istog zakona, koji inače reguliše koji organ može poništiti ili ukinuti rješenja po pravu nadzora, u stavu 1. je regulisao da rješenje može poništiti ili ukinuti po pravu nadzora drugostepeni organ, a ako nema drugostepenog organa, rješenje može poništiti ili ukinuti Vlada Federacije, ako se radi o rješenju federalnog organa uprave ili federalne ustanove.

Donošenjem pobijanog rješenja, po ocjeni ovog suda, tuženi nije povrijedio zakon na štetu tužitelja kada je primjenom citiranih zakonskih odredbi ukinuo izvršno rješenje od 22.12.2014. godine, kojim je tužitelju bila odobrena novčana podrška za sufinansiranje proizvodnje orijentisane izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda sa teritorije Federacije BiH. Naime, pravilno tuženi nalazi da su radi uočenih nepravilnosti u cilju zaštite budžetskih sredstava, javnog poretka i sprječavanja nastanka poremećaja u privredi, obustavljene daljnje isplate po rješenjima kojima su klijentima odobrene novčane podrške, a nisu isplaćene u ukupnom iznosu od 3.956.148,71 KM i odlučeno da se sva rješenja kojima je odobrena, a neisplaćena novčana podrška, u koju kategoriju spada i tužitelj moraju ukinuti jer ista posmatrajući cjelokupni iznos predstavljaju tešku opasnost za javni poredak, zbog čega može nastati velika materijalna šteta po Budžet Federacije BiH i finansijski poredak Federacije BiH, te da je iz tog razloga potrebno spriječiti daljnje isplate odobrenih novčanih podrški. Pri tome je tuženi za svoju odluku, imajući u vidu predmetno činjenično utvrđenje, dao jasne i precizne razloge cijeneći pri tome da nema drugog načina da se nastali vanredni poremećaj uspješno otkloni drugim sredstvima, jer prvostepeni organ nije imao zakonsku mogućnost da svoje rješenje ukine ili poništi (u vrijeme prijema obavijesti inspekcijskih organa rješenje je bilo konačno i izvršno), pa kako Federalno ministarstvo nema drugostepeni organ, to je tuženi u skladu sa citiranim zakonskim propisom po službenoj dužnosti pravilno ukinuo predmetno rješenje. Ovo posebno imajući u vidu da bi realizacija ovih rješenja bez obzira što su izvršna dovela u neravnotežan položaj ostale poljoprivredne proizvođače koji postupaju u skladu sa zakonskim propisima i još više produbila nepovjerenje ove populacije u javni i pravni poredak i rad federalnih organa (tužitelju je odobrena novčana podrška u iznosu od 59.052,95 KM za period juli 2014. godine, što u zbiru po 12 izvršnih rješenja iznosi 504.513,84 KM), pa se takva neposredna opasnost mogla otkloniti samo ukidanjem svih rješenja, pa i predmetnog rješenja od 22.12.2014. godine, radi sprječavanja nastanka daljih štetnih posljedica po budžet Federacije

BiH, a kako su to u svojim odlukama, suprotno navodima zahtjeva, pravilno ocijenili i tuženi, a i prvostepeni sud.

Pri tome je prvostepeni sud, odgovarajući na tužbene prigovore ponovljene i u podnesenom zahtjevu pravilno našao da je tuženi pravilno proveo postupak i primijenio materijalno pravo u cilju osiguranja zakonitosti, jednakosti pred zakonom i pravne sigurnosti na području cijele Federacije BiH, da se odlučivalo po službenoj dužnosti i primjenom člana 139. stav 4. Zakona o upravnom postupku jer se radilo o poduzimanju u javnom interesu hitnih mjera koje se ne mogu odgađati, a činjenice na kojima rješenje treba da bude utemeljeno su postojale u spisu predmetu i u postupku su razmatrane i utvrđene, da radi toga nije bilo potrebe da se tužitelj o nečemu posebno izjašnjava, a omogućeno mu je da pokretanjem upravnog spora zaštiti svoja prava i pravne interese, da je prema provedenim dokazima utvrđeno da je u periodu od 01.12.2013. do 31.12.2014. godine podnio 12 odvojenih aplikacija za podršku po gore navedenom osnovu, nakon čega je doneseno 12 pojedinačnih rješenja kojim mu je na mjesečnom nivou odobrena novčana podrška, tako da je za sufinansiranje proizvodnje orijentisane izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda sa teritorije Federacije BiH za period od godinu dana ostvario pravo na novčanu podršku od ukupno 504.513,84 KM, da tvrdnja tužitelja da mu nisu konstatovane veće nepravilnosti u odnosu na Pravilnik nije odlučna činjenica obzirom da je utvrđeno da je dio proizvodnje plasiran na domaćem tržištu plaćen putem cesije, odnosno da je prodaju proizvoda pravdao većim brojem otpremnica - računa, a kao dokaz plaćanja predočio analitičke kartice, te račune „građani-kupci”, iz čega nisu vidljivi niti vjerodostojno dokazani novčani tokovi, da su utvrđena odstupanja i nelogičnosti u odnosu na smisao ove poticajne mjere jer je cilj i namjera predmetnog materijalnog zakona da se sufinansira proizvodnja orijentisana izvozu animalnih poljoprivredno-prehrambenih proizvoda sa teritorije Federacije BiH, što je propisano i Programom i Pravilnikom kao naziv poticajne mjere, a kao uslov koji klijent između ostalih mora ispuniti je da ostvari mjesečni izvoz proizvoda određenih tarifnih brojeva direktno ili preko drugog pravnog lica u vrijednosti od 100.000,00 KM za svaki mjesec za koji ostvaruje podršku bez obzira na ukupno proizvedenu i prodatu količinu tih proizvoda, tako da je Pravilnikom propisano da se u iznosu od 10% potiče sva proizvedena i prodana količina proizvoda određenih tarifnih brojeva u jednom mjesecu bez obzira da li su isti prodati na domaćem tržištu ili su izvezeni čime je zloupotrijebljena suština ove poticajne mjere i omogućen nenamjenski utrošak budžetskih sredstava, što je suprotno članu 22. stav (1) alineja 7. Zakona o novčanim podrškama u poljoprivredi i ruralnom razvoju u kojem je u okviru Modela ostalih vrsta podrški definisana namjena ove mjere kao sufinansiranje izvoza poljoprivredno-prehrambenih proizvoda (ne može se donošenjem podzakonskog akta mijenjati suština zakonskih rješenja, jer je to isključivo pravo zakonodavca).

Obzirom na ostale navode zahtjeva treba istaći da osnov za ukidanje predmetnog izvršnog rješenja nije njegova nezakonitost, kako to tvrdi tužitelj, već otklanjanje teške i neposredne opasnosti po javni interes-budžet Federacije BiH, te otklanjanje poremećaja u privredi, kao najteže, ali jedino moguće mjere (izvanredno ukidanje rješenja) zaštite javnog interesa u konkretnom slučaju. Pri tome je tuženi, suprotno tvrdnjama zahtjeva, na osnovu predmetnog činjeničnog utvrđenja dao valjane razloge za ocjenu da su bili ispunjeni uslovi za primjenu instituta izvanrednog ukidanja rješenja iz člana 263. stav 1. Zakona o upravnom postupku, obrazloživši uslijed kojih promijenjenih okolnosti u odnosu na one koje su postojale u vrijeme donošenja rješenja isto ukida i u kojem cilju (zaštite važnih javnih interesa), te iz kojih razloga bi započinjanje izvršenja priložilo ozbiljne štetne posljedice, koje se nisu mogle otkloniti drugim sredstvima kojima bi se manje diralo u stečena prava, pri čemu ni tužitelj, osim paušalnih tvrdnji, nije ukazao na bilo koja druga sredstva kojima bi se eventualno u konkretnoj stvari mogle otkloniti štetne posljedice po javni interes. Pri tome se tuženi pravilno pozvao na odredbu člana

261. Zakona o upravnom postupku, koja mu je dala ovlaštenje za primjenu člana 263. istog zakona, koji u svojim odredbama ne sadrži obavezu sudjelovanja stranaka ili bilo kojih organa javne vlasti u predmetnom postupku, pa se navodi zahtjeva i u tom pogledu neosnovani. Ni paušalne i neargumentovane tvrdnje tužitelja da se ovakvo postupanje tuženog odnosilo samo na njega, nemaju uticaja na drugačije rješenje ove upravne stvari, obzirom da je tuženi, kako se to navodi i u obrazloženju osporenog rješenja, odlučio da u slučajevima gdje je inspekcijskim nadzorom utvrđeno da klijenti nisu ispunjavali uslove za odobravanje predmetne novčane podrške ukinu sva izvršna prvostepena rješenja (pa tako i predmetno) kojima je ta novčana podrška odobrena a nije isplaćena.

Iz navedenih razloga prvostepeni sud pobijanom presudom nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje ove upravne stvari, zbog čega je ovaj sud i ostale navode zahtjeva (povreda načela zakonitosti, potreba rješavanja prethodnog pitanja, materijalne istine) ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Pita Minela, s.r.

Predsjednica vijeća
Danilović Edina, s.r.